

Godskesen: Ligesom den foregaaende ærede Taler har ogsaa jeg været opmærksom paa, at den Affattelse, Lovforslaget har faaet i det andet høje Ting, paa forskellige Punkter er lidet heldig i formel Henseende. Derimod tror jeg, at adskillige af de i Lovforslaget indførte Ændringer er heldige i Realiteten. Dette gælder saaledes med Hensyn til den ændrede Fordeling af det Udbytte, Skatten vil bringe, og det gælder Ændringen af den Bestemmelse, hvorefter man eventuelt skal kunne straffe selve Køretøjet. Jeg vilde imidlertid have ønsket, at man i det andet høje Ting havde foretaget endnu nogle flere Ændringer.

Der er et Par Ændringer, som jeg af juridiske Grunde meget kunde have ønsket. Jeg mener saaledes, at det havde været naturligt og rigtigt, om man havde benyttet Lejligheden til at bringe Motorlovens Erstatningsbestemmelser i Overensstemmelse med de moderne Principper, som nys er gjorte gældende med Hensyn til Erstatningsansvaret for Jernbanedrift i den derom vedtagne Lov, og jeg mener, at det vilde have været rigtigt, at man havde strøget den Bestemmelse i Loven, hvorefter Ejeren af et Motorkøretøj er forpligtet til at tegne Forsikring for Skade, der sker ved dette Motorkøretøj, selv om det er en Skade, han ikke er ansvarlig for. Der kan nemlig ikke være Tvivl om, at naar den paagældende Ejer af Køretøjet skal tegne Forsikring mod en vis Skade, saa vil det i Virkeligheden sige, at han skal bære Skaden. Det er en rent formel Forskel, om han betaler indtræffende Skader af sin egen Lomme, eller han betaler et Forsikringselskab for at bære Skaden. Naar det altsaa i Loven nu er blevet saaledes, at Ejeren er fri for Ansvar for visse Skader, men dog skal forsikre mod disse Skader, saa ser jeg ikke bedre, end at der er en Modsigelse mellem disse to Bestemmelser. Imidlertid skal jeg ikke opholde mig videre ved disse Bestemmelser af mere juridisk Art, thi jeg tror ikke, at det nu vil lykkes at faa Ændringer indført. Jeg antager, at der vil være en vis Tilbøjelighed til at anse de Betragtninger, jeg her har anstillet, for at være rent teoretiske, saaledes at man under den knappe Tid, der staaar til Raadighed, ikke vil være meget villig til at beskæftige sig med dem. Jeg skal derfor lade disse Punkter ligge og vende mig mod et enkelt Realitetspunkt, hvor jeg haaber, at det maa være muligt at faa indført en Ændring.

Jeg sigter til den Maksimumshastighed,

som er tilladt for Købstæderne, København og Frederiksberg, efter Omstændighederne ogsaa flere bebyggede Lokalteter. Jeg vil her kun beskæftige mig med København og Frederiksberg, som er det, jeg kender. Efter den nugældende Ordning er Forholdet det, at Maksimumshastighed for Motorkøretøjer i København og Frederiksberg er 30 km i Timen. Denne Maksimumshastighed var af den højtærede Justitsminister foreslaaet nedsat til 25 km, men saaledes som Lovforslaget er vedtaget i Folketinget, er Maksimum atter forhøjet til 30 km, og det tror jeg er for meget. Det er jo ganske vist, at der her kun er Tale om en Maksimumshastighed. Der kan være Spørgsmaal om, saaledes ved Bestemmelser fra Politiets Side, at nedsætte Hastigheden paa visse Strækninger og under visse Omstændigheder, men saadanne særlige Bestemmelser vil man altid være noget varsom med at træffe, og de vil altid komme til at staa i et vist Forhold til det Maksimum, hvorfra man gaar ud. Maksimumet kommer naturligt til at angive det Tema, hvorover de øvrige Bestemmelser kommer til at bevæge sig. Derfor kan man ikke afvise Betragtninger med Hensyn til Maksimumshastigheden ved at henvise til, at man har andre Ventiler, og jeg tror, som sagt, at Maksimumshastigheden maa siges at være for stor. Den store Hastighed kan medføre betydelig forøgede Muligheder for Ulykker, og dette har jeg hørt ogsaa under denne Forhandling, at man har villet komme over ved at henvise til, at Ansvarret jo maatte være det afgørende. Jeg tror nu nok, at der er noget i det, at Ansvarret maa være det første og det vigtigste, men jeg tror ved Siden deraf dog ogsaa, at Bestemmelserne om Maksimumshastigheden kan faa deres Betydning med Hensyn til Ulykkernes Antal. Men dernæst maa det fremhæves, at den store Hastighed er jo en daglig Ulempe for al anden Færdsel, for dem, der skal færdes paa Gaderne med Hestekøretøjer eller som Fodgængere. Her i København og paa Frederiksberg er Forholdet ofte det paa Tider af Dagen, hvor der kører mange Motorkøretøjer paa snævre Gader og Veje, at man gaar med Livet i Hænderne, og det er en meget betydelig Ulempe, rent bortset fra, om der maaske den paagældende Dag ingen Ulykker sker. Jeg tror derfor, at det vilde være meget ønskeligt for den øvrige Færdsels Vedkommende, og navnlig set fra et Fodgængerstandpunkt, om Hastigheden blev sat noget ned. Nu er jeg slet ikke blind for, at